

MEDICIJN

Eerder verschenen van Ingrid Oonincx

Sluipweg

Botsing

Nickname

Ingrid Oonincx

Medicijn

the house of books

© Ingrid Oonincx, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

© Omslagfoto: iStock / Beeldmontage: Bloemendaal & Dekkers

Foto auteur: © Spiley

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4559 9

ISBN 978 90 443 4906 1 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alissa Fernandez had er flink de pest in. Jerry van het agency had haar opgedragen vandaag acte de présence te geven bij de opening van een doodgewone confectiekledingzaak. Hoewel Jerry het ontkende, was Alissa ervan overtuigd dat de betere opdrachten de laatste tijd aan haar neus voorbijgingen. Was dat omdat ze te oud was? Maar dat was juist haar kracht, haar unique sellingpoint. Alissa was het perfecte model voor de draagkrachtige doelgroep van dames op leeftijd, juist omdat ze al wat ouder was maar er nog uitzag als vijfendertig. Ze bestudeerde haar gemanicuurde nagels en smeerde haar handen in met een voedende crème. Tot haar schrik zag ze wat kleine bruine vlekjes die ze nog niet eerder gesignaleerd had. Handen onthullen de ware leeftijd. Daarom droeg Madonna altijd handschoentjes, Alissa overwoog haar voorbeeld te gaan volgen.

Ze zou toch niet buiten de boot gaan vallen nu? Hoewel ze haar fortuin inmiddels wel vergaard had en een aantal slimme beleggingen had gedaan, kon ze zich geen leven voorstellen zonder de spotlights. Wat zou ze dan moeten gaan doen? Borduren? Nee, deze dame was nog lang niet uitgerangeerd en daar zou ze Jerry binnenkort duidelijk aan herinneren.

Alissa pakte haar medicijnendoosje en slikte haar dagelijkse portie pillen: een mix van vitaminen, mineralen, antioxidanten en hormonen. Ze kon best zonder het medicijn van die nare Jacob Grünberg. Het enige wat haar dwarszat was dat die verfoeide menopauze plotseling haar taille had doen opzwellen en haar welgevormde billen had veranderd in platte pannenkoeken. Maar ook daar kon wat aan gedaan worden. Vanaf volgende week zou ze een maand uit het openbare leven

verdwijnen voor de nodige hersteloperaties. Haar eigen taillevet zou ingespoten worden in haar billen. De perfecte oplossing.

De limo kwam al voorrijden. Ze zou haar make-up in de auto moeten bijwerken. Alissa griste haar handtas van tafel, zette haar zonnebril in het perfect gekapte haar en nam de lift naar beneden. De chauffeur van de geblindeerde limousine keek haar aandachtig aan. Die is alvast onder de indruk, constateerde ze tevreden.

Het was druk op de avenue. Alissa grabbelde in haar handtas en ontdekte dat haar make-uptasje er niet in zat. Even overwoog ze om de chauffeur te laten keren, maar de gedachte dat er toch geen belangrijke pers zou komen bij de opening van een gewone winkel weerhield haar daarvan. Ze zou naar binnen lopen, het lintje doorknippen en zo snel mogelijk weer vertrekken.

Het was nog erger dan ze al dacht. Tot haar afschuw reed de auto de binnenstad uit naar een foielelijk winkelcentrum in een verre buitenwijk. Toen ze aan kwamen rijden draaiden de grauwe koppen van het gereedstaande arbeidersvolk nieuwsgierig naar de auto. Alissa vloekte zacht toen de limo stopte bij een armoedige rode loper: geen tapijt maar droogloopplastic nota bene. Voor de ingang van een winkel met een schreeuwerig logo stond een vadsige jongeman in zijn handen te wrijven. Het volk stelde zich aan weerszijden van de loper op. Ondanks het grijze herfstweer zette Alissa haar zonnebril op.

'Showtime,' zei ze en de chauffeur stapte uit om het portier voor haar te openen.

Alissa werd verblind door het flitsen van de goedkope camera's. Even wankelde ze, maar ze herstelde zich snel. Zo goed en kwaad als het ging schreed ze op haar stilettohakken over het rode plastic naar de winkeleigenaar. Ze wist een glimlach op haar lippen te forceren en zwaaide naar het publiek.

Maar waar was het gebruikelijke gejuich en geroep dat altijd opkwam zodra ze haar wereldberoemde gezicht liet zien? Verbaasd keek ze om zich heen en zag dat de mensen hun camera's hadden laten zakken en zwijgend naar haar keken, een enkeling met opengevallen mond. Wat waren dit voor hillbilly's?

Met een ongemakkelijk gevoel haastte Alissa zich naar de winkelmanager die haar ook al zo onbeschoft aanstaarde. Pas na een paar seconden stak hij zijn hand uit.

'Gaat het wel goed met u, mevrouw?'

Wat was dat voor rare opmerking?

'Prima hoor,' snauwde Alissa geërgerd over de erbarmelijk slechte ontvangst. 'Gaan we nog naar binnen of blijven we buiten staan?'

'Excuses, komt u met me mee alstublieft.' Nerveus liep de man voor haar uit. *'Zou u zich misschien eerst nog even willen opknappen voordat we met het officiële gedeelte beginnen?'*

Alissa knikte kort. Ze had dan wel geen make-up bij zich, maar even haar gedachten op een rijtje zetten op een rustige plek was op dit moment een aantrekkelijk idee.

De manager wees haar naar een deur. Daarachter was een keukentje en een toilet. Alissa sloot de deur en pakte haar telefoon uit haar handtas. Ze belde Jerry. Ze zou hem precies vertellen hoe ze dacht over deze opdracht. Waanzin dat hij een wereldberoemd model als zij naar zo'n achterbuurt stuurde.

Verdomme, de voicemail. Hij durfde vast niet op te nemen.

Alissa bukte zich om wat water te drinken en zag haar gezicht weerspiegeld in het staal van de kraan.

Wat was dat?

Ze boog wat dichterbij en ontwaarde een bruine vlek op haar neus. Dus daarom keken die mensen haar zo vreemd aan. Een huivering van schaamte ging door haar heen. Snel wreef ze over haar neus, maar de vlek bleef zitten waar hij zat. Op het toilet zou vast wel een spiegel zijn. Ze trok de deur van het piepkleine toiletje open, knipte het licht aan, rolde wat wc-papier af en maakte het nat met water. Toen ze in het kleine spiegeltje keek, was het alsof de aarde onder haar voeten werd weggeslagen. Haar eens zo mooie gezicht was bezaaid met enorme, donkerbruine ouderdomsvlekken.

Twee maanden eerder

‘Laat geworden gisterenavond?’

Ik ontweek Jurgens nieuwsgierige blik en drukte op de knop van de dubbele espresso. Zwijgend wachtte ik totdat het kopje gevuld was.

‘Een date?’ probeerde hij opnieuw.

Mijn baas had vandaag blijkbaar het nieuws nog niet gecheckt. Nog even uitstel. Ik wrong mijn gezicht in een glimlach en liep de trap op naar de directiekamers van de tot kantoor omgebouwde katholieke kerk waarin ons marketingbureau gevestigd was. Vanaf de balustrade zag ik mijn collega’s binnenkomen. Ze gooiden hun tassen op hun werktafels en haastten zich naar de koffiemachine. Hun opgewonden geroezemoes gonsde door de hoge ruimte. Het was overduidelijk dat zij het nieuws al wel gehoord hadden. Ik sloot de deur van mijn kantoor en ging aan mijn bureau zitten. Ik vroeg me af wie van hen naar boven zou komen. Zelf had ik het gisterenavond op het late journaal gehoord en sindsdien had ik geen oog meer dichtgedaan. Ik keek op mijn horloge. Negen uur.

Jurgen kwam zelf. Een opgewonden kloppje op de deur kondigde de urgentie van zijn komst aan. Hij wachtte niet totdat ik hem binnenriep. Zijn gezicht was bleek.

‘Weet je het al?’

Even overwoog ik om net te doen alsof ik niets wist.

‘Ja. David Mulder is dood.’

‘Waarom zei je net dan niets? Hij is een van onze belangrijkste klanten en...’

Argwanend keek hij me aan.

‘Vergeten. Sorry. Weten ze al waaraan hij is overleden?’

Jurgen keek op zijn telefoon. ‘Het was in elk geval geen ongeluk, anders hadden ze dat er wel bij gezet. Misschien een beroerte of hartaanval. Ik dacht dat hij zo’n fitte kerel was. Zeker gezien zijn leeftijd. Hij was al in de zestig toch?’

Ik bedacht wat ik kon antwoorden, maar Jurgen was al bezig onze strategie uit te zetten.

‘We zullen iets moeten doen namens het bureau. Bloemen sturen. En een rouwadvertentie plaatsen. Wat denk jij: *De Telegraaf*, *Algemeen Dagblad* of *NRC*? Of allemaal? Jij kent zijn bedrijf het best. Heb jij trouwens een vermoeden wie zijn opvolger zal zijn?’

‘Hij heeft een zoon. Misschien die. Of anders zijn vrouw.’ Mijn stem sloeg over, maar Jurgen merkte er niets van.

‘Goed. Ik ga aan de slag. Gaan we samen naar de begrafenis?’

Ik knikte en hoopte dat de paniek die me bij dat vooruitzicht overspoelde niet van mijn gezicht af te lezen was.

Voordat hij uit mijn kantoor vertrok, keek Jurgen me met een bedenkelijk gezicht aan. ‘Je ziet er beroerd uit, Ella. Als ik jou was zou ik vanavond eens vroeg naar bed gaan.’

Toen hij weg was legde ik mijn hoofd op mijn bureau, kneep mijn ogen dicht en probeerde grip te krijgen op de voortrazende gedachtestroom die me kwelde sinds Davids dood.

De lift bracht me naar de verdieping van de parkeergarage waar we met de zaak een aantal plaatsen huurden. Mijn Jaguar was de enige auto die er nog stond. Zoals wel vaker sloeg de motor van de oldtimer niet meteen aan. Na een paar pogingen drong een dikke benzinewalm mijn neusgaten in. Een paar minuten wachten en dan nog eens proberen, meestal werkte dat. Ik stapte uit en liep naar de reling. De straatlantaarns gingen net aan. De lampen kleurden van rood naar geel en vormden lange banen van licht die de stad in een grillig patroon doorsneden. Ik boog voorover en zag de zwarte diepte onder me. Het asfalt lonkte. Ik hoefde mezelf alleen maar voorover te laten vallen en alles zou voorbij zijn.

Geschrokken zette ik een stap achteruit.

Een windvlaag streek langs mijn rug. Ik draaide me om en keek naar de donkere leegte achter me. Op deze plek hadden David en ik voor het eerst seks gehad, ruim een halfjaar geleden. Het was hier toen net zo verlaten als nu. David was door Jurgen uitgenodigd voor de vrijdagmiddagborrel en de spanning tussen ons was opgelopen. Ik weet nog goed hoe ik schrok toen hij plotseling achter een pilaar vandaan stapte en me vastgreep met de gulzigheid van een jonge vent. Overdonderd stond ik toe dat hij me op de achterbank van zijn auto dreef en me onstuimig beminde. Voor het eerst in mijn vijfendertigjarige leven voelde ik meer dan het zwakke lustgevoel dat mijn sporadische onenightstands in me opriepen. Niet veel later was ik dat gevoel liefde gaan noemen.

En nu was hij dood.

In de verte hoorde ik het lage brommende geluid van een auto.

Misschien iemand van kantoor die iets vergeten was. Of Jurgen die terugkwam om nog een paar uurtjes te werken.

Ik kreunde zacht. Ik had me de hele dag succesvol verstoep voor nieuwsgierige blikken en vragen. Nu geen confrontatie. Ik rende naar een dikke pilaar en verstoepte me erachter. Een enorme zwarte SUV draaide traag de parkeervloer op. De banden maakten een zuigend geluid alsof ze door een laag stroop reden. Niemand van mijn collega's had zo'n auto.

Ik overwoog gewoon tevoorschijn te komen en een nieuwe poging te doen om mijn Jaguar aan de praat te krijgen, maar toen parkeerde de SUV pal naast mijn wagen op de verder verlaten verdieping. Eigenaardig. De SUV had een buitenlands kenteken. Wit met zwarte letters.

Een man met een baseballcap ver over zijn hoofd getrokken stapte uit. Ik dook verder weg in de beschutting van de pilaar. Zijn ogen bleven hangen op de plek waar ik stond, maar hij leek me niet te zien. Of liet dat niet merken.

Tot mijn ontsteltenis opende hij mijn auto en ging erin zitten. Mijn handtas lag daar en de sleutel zat in het contact. Straks zou ik alles kwijt zijn: portemonnee, paspoort, telefoon en wellicht zelfs de auto als hij hem gestart kreeg.

Ik bedacht me dat ik het misschien wel zou redden naar het trapenhuis als ik heel snel zou zijn. Maar ook al zou dat me lukken, wie zou ik dan moeten waarschuwen voor deze autodief? Ik had hier nog nooit personeel gezien. Deze parkeergarage werd alleen door camera's bewaakt. Het personeel zat waarschijnlijk op kilometers afstand. Ik zocht naar de bewakingscamera's, maar zag er geen. Iedereen had het altijd over het gebrek aan privacy, maar als je camera's nodig had waren ze er niet.

De man stapte weer uit, stak een sigaret op en liep naar dezelfde plek als waar ik eerder over de stad had uitgekeken. Rokend stond hij daar. Alsof hij alle tijd van de wereld had.

Na een paar minuten liep hij terug naar zijn eigen auto, startte de motor en reed een rondje over het verlaten parkeerdek. De licht-

bundels van zijn koplampen beschenen kort de pilaar waarachter ik verborgen zat. Daarna verdwenen zijn rode achterlichten in de diepte. Ik wachtte nog zestig tellen voordat ik tevoorschijn kwam. Daarna rende ik naar de reling en keek naar de uitgang van de parkeergarage. Na een paar minuten zag ik hoe de zwarte SUV naar buiten kwam, de slagboom passeerde en stapvoets wegreed.

De kust was veilig.

Beverig liep ik naar mijn auto en ontdekte dat hij de complete inhoud van mijn handtas op de passagiersstoel had uitgespreid. Zenuwachtig liep ik alles na. Portemonnee, bankpasjes, paspoort, telefoon, agenda, make-up. Alles was er nog. Zelfs de sleutel zat nog in het contact.

Ik nam geen tijd om erover na te denken, sloot de auto van binnenuit en deed een schietgebedje dat hij zou starten. Bij de derde poging lukte het. De banden piepten toen ik door de spiraalvormige trechter naar beneden reed.

Bij de slagboom zocht ik mijn uitrijkaart tussen de spullen die nog op de zitting van de bijrijdersstoel lagen. Nergens te bekennen. Ik opende het handschoenkastje. Er lagen snoep- en koekverpakkingen, gebruiksaanwijzingen, parkeertickets en een krabber, maar geen uitrijkaart. Zou hij mijn kaart hebben meegenomen? Waarom? Een auto sloot achter me aan. Achteruitrijden was dus ook al geen optie meer. In een plotse ingeving liet ik mijn handen onder de passagiersstoel glijden en voelde na even tasten een stevig stukje karton. Tranen van opluchting sprongen in mijn ogen toen ik de parkeerkaart opviste. Verontschuldigd keek ik in mijn achteruitkijkspiegel. Mijn hart ontplofte zowat toen ik de zwarte SUV dreigend achter me zag staan. Met trillende handen stak ik de kaart in de gleuf. Zodra de slagboom omhoog was, vloog mijn oude Jaguar als een pijl uit de boog de parkeergarage uit. Precies zoals haar naamgenoot in de Zuid-Amerikaanse oerwouden tijdens de jacht zou doen. Het verschil was dat ik hier de prooi leek te zijn.

‘Hebt u de indruk dat u vaker dingen vergeet dan vroeger, mevrouw Vreeland?’ vroeg de huisarts. Mijn moeder dacht lang na voordat ze antwoord gaf.

‘Ik vergeet wel eens iets, misschien zelfs ietsje vaker dan vroeger, maar dat hebben alle oudere mensen wel eens. De jaren komen met gebreken.’

Juist vandaag had mam een heldere dag. De huisarts, die zelf ook niet meer de jongste was, glimlachte vriendelijk naar haar.

‘Dat is helaas waar, maar uw dochter maakt zich een beetje zorgen omdat ze denkt dat u de laatste tijd meer vergeet dan vroeger.’

Aan de telefoon had ik de huisarts uitgelegd dat mijn moeder bij mij logeerde nadat ze door de politie in verwarde staat was aangetroffen in een park. Ik was er enorm van geschrokken. Hoe had het kunnen gebeuren dat me niet eerder was opgevallen dat mijn moeder geestelijk zo hard achteruit was gegaan? Tegelijkertijd wist ik het antwoord wel. Hoewel ik haar wekelijks opzocht, was ik er vaak niet bij met mijn hoofd. Meestal was het slechts een kort beleefdheidsbezoek na het hardlopen op zaterdagochtend. Een kopje koffie en dan afwezig luisteren naar de oninteressante verhalen van een vrouw die al jarenlang alleen leeft en weinig anders te vertellen heeft dan de dagelijkse beslommingen van zichzelf en haar vriendinnen. Hoewel ze haar best deed, begreep ze weinig van mijn werk en de spanningen die dat met zich meebracht. Het gevolg was dat we meestal maar wat langs elkaar heen praatten en dat ik altijd blij was als ik weer naar huis kon gaan.

‘Hoe kan Ella dat nu weten? Ik zie haar amper. Ze is alleen maar bezig met haar werk.’

‘Mevrouw Roos zegt het ook, mam.’ ‘De pot verwijt de ketel. Mevrouw Roos zou zichzelf eens moeten laten nakijken. Laatst was ze bij me op bezoek en moest ze halsoverkop weer weg omdat ze bang was dat ze haar voordeur open had laten staan.’

De huisarts glimlachte ietsje breder. Even was ik bang dat ze zich volledig door mijn moeder liet inpakken.

‘Het kan geen kwaad om een paar testjes te doen. Voor de zekerheid.’ De arts keek mij even aan. ‘Om uw dochter gerust te stellen.’

‘Goed dan. Voor Ella. Niet omdat ik zelf vind dat het nodig is,’ zei mam nadrukkelijk. ‘En bovendien ga ik binnenkort weer terug naar mijn eigen huis. Het heeft lang genoeg geduurd. Ik voel me helemaal niet op mijn gemak in dat grote lege huis van haar.’

We stonden op.

‘Gaat u alvast maar naar de wachtkamer, mevrouw Vreeland. Ik wil uw dochter graag nog even spreken.’

Mijn moeder liet de deur met een harde knal achter zich dichtvallen.

‘Normaal doet ze nooit zo,’ zei ik verontschuldigend. ‘Ze is eigenlijk heel zacht en mild.’

De huisarts knikte begrijpend. ‘Agressief gedrag kan een signaal van beginnende dementie zijn. Het is moeilijk om te erkennen dat er iets mis is met je. Het is niet zo vreemd dat ze daarover boos is. Ik verwijs haar door naar de geriater. Die zal een aantal onderzoeken doen, zoals een geheugentest en eventueel een MRI-scan. Als we aan de hand van de uitslagen moeten vaststellen dat uw moeder inderdaad aan het dementeren is, kunnen we mogelijke vervolgstappen bespreken.’

Een loodzwaar gevoel overviel me.

‘Hoe gaat het eigenlijk met u?’

‘Prima hoor,’ antwoordde ik terwijl ik mijn lippen in een glimlach dwong.

De huisarts tikte iets in op haar computerscherm.

‘Ik zie dat u al lang geen medicijnen meer heeft gehaald. Betekent dit dat u gestopt bent?’

‘Nu gaat het even wat minder, maar over het algemeen gaat het heel goed.’

Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Wanneer bent u gestopt?’

Ik telde terug. Een paar weken nadat ik een relatie met David kreeg, had ik de antidepressiva in een opwelling weggegooid. Ik voelde me fijn bij hem, maar ik wist dat er nog een diepere gevoelslaag in me zat waar ik door die vervloekte medicijnen niet bij kon komen. Ik wilde weer leven. Echt voelen. Echt verliefd zijn. Bovendien wilde ik ook zo ontzettend graag een normaal persoon zijn. Geen loser die medicijnen nodig heeft om te kunnen functioneren. Iedereen dacht dat ik geslaagd was in mijn leven. Op mijn werk prezen ze me om mijn lef, mijn onorthodoxe aanpak en de risico's die ik durfde te nemen. Maar dat kwam door de hoge dosis medicijnen die vanaf mijn achttiende al mijn emoties onderdrukte. Ik had helemaal geen lef, het ontbrak me alleen maar aan de angst om te falen. Ik was leeg vanbinnen. Een omhulsel. Dat ik carrière maakte in de reclame zegt misschien wel meer over die wereld dan over mij. Behalve mijn moeder en de huisarts wist niemand van mijn medicijngebruik. Ook David niet. Na het stoppen had ik een zware tijd waarin ik de storm aan gevoelens probeerde te onderdrukken met heel veel sporten. Dat lukte lang niet altijd. Regelmatig voelde het alsof al mijn zenuwen door naalden geteisterd werden, maar door het gelukzalige gevoel dat mijn verliefdheid op David in me opriep, hield ik het vol.

‘Mevrouw Vreeland?’

‘Ongeveer vijf maanden geleden.’

‘Hebt u een terugval gehad?’

‘Ik heb heel veel gesport. Hardlopen helpt tegen depressies. Wist u dat?’

‘Geen terugval dus?’

‘Klopt.’

‘Hoe gaat het op het werk?’

‘Goed.’

‘Hebt u een relatie?’

Ik deed mijn uiterste best om de tranen weg te knippen voordat ik de huisarts aankeek. ‘Mijn relatie is helaas voorbij. Daarom gaat het nu even wat minder goed met me, maar ik red het wel. Echt.’

Ze had geen mededogen.

‘Ik begrijp dat u nu al bijna een halfjaar zonder medicijnen bent. U had nooit zonder overleg mogen stoppen. Dat kan levensgevaarlijk zijn. Dit soort medicatie moet altijd rustig en in overleg afgebouwd worden. Begrijpt u dat?’

Ik knikte.

Ze tuurde op haar computerscherm en knikte vastberaden. ‘Gezien de ervaringen in het verleden zullen we dit heel goed in de gaten moeten houden. Slaapt u goed?’

‘Als een roos,’ loog ik.

‘Hebt u mensen om u heen? Goede vrienden?’

Ik dacht aan mijn collega's en knikte.

De arts keek op haar horloge.

‘Zodra u weer last krijgt van depressieve gevoelens neemt u onmiddellijk contact met me op. Kunnen we dat afspreken?’

‘Natuurlijk.’

De huisarts stond op en begeleidde me naar de deur. ‘Als er iets is, met uw moeder of met uzelf, kunt u me bereiken op het noodnummer. Hebt u dat nog in uw telefoon staan?’

Ik knikte. We schudden elkaar de hand.

Ik stapte de volle wachtkamer in en zag mijn moeder met een somber gezicht in een hoekje zitten. ‘Kom, mam. We gaan.’

Toen we de apotheek passeerden, keek ik de andere kant op. Als het al bijna een halfjaar goed ging zonder pillen, zou het me nu ook wel lukken. Hoewel het verdriet om David voelde alsof ik met een schuurpapiertje over een open wond wreef, voelde ik me eindelijk weer een klein beetje normaal en dat wilde ik niet van me laten afnemen.

Die middag volgde ik plichtmatig een brainstormsessie. De twee nieuwe stagiaires sloofden zich enorm uit, terwijl mijn vaste teamleden de klus routineus klaarden.

‘Ella, we wachten nog op jouw geniale inbreng,’ zei de artdirector onverdraaglijk opgewekt.

Ik knipperde met mijn ogen. Concentreren. Wat hadden we hier? Een nieuwe smaak chips. Ik had me laten vertellen dat die naar azijn smaakte. Associaties?

Iedereen keek me verwachtingsvol aan. In mijn hoofd hing een dikke, grijze mist. Twee dagen geleden was mijn geliefde gestorven en vandaag moest ik als vanouds presteren. Natuurlijk kon ik het mijn collega’s niet kwalijk nemen, want ze wisten van niets, maar lastig was het wel. Ik kneep mijn ogen dicht en wachtte totdat er een beeld kwam. Als ik dat serieus presenteerde zou het ook serieus behandeld worden. Zo werkte dat. Het enige wat ik door de dunne huid van mijn gesloten oogleden zag was het licht van de designlamp. Ik hoorde mezelf ademen en bedacht dat het wel erg lang duurde voordat ik een idee kreeg.

Chips dus. Vinegar. Chips die naar azijn smaken. Chips die vol foute E-nummers zitten die allerlei nare bijwerkingen hebben. Om een halve zak aan calorieën te verbranden moest je zeker een uur hardlopen.

‘Waar zijn we in godsnaam mee bezig?’ hoorde ik mezelf zeggen. Ik opende mijn ogen.

De stagiaires keken me lacherig aan omdat ze vermoedelijk een twist verwachtten, maar in de ogen van mijn vaste artdirector zag ik

verbazing en bij de copywriter zelfs afkeuring. Zij kenden me beter.

‘Sinds wanneer doen we eigenlijk chips?’ reageerde ik bits.

Mijn teamleden haalden hun schouders op. ‘Jurgen heeft ze als klant binnengehaald,’ mompelde een van hen toen bleek dat ik serieus antwoord wilde.

‘Dan is hij wel heel wanhopig geworden. Wat is er met onze profilering gebeurd? Het hogere segment, weten jullie nog? Ik ga het er met hem over hebben. We gaan morgen verder.’

Demonstratief liet ik me achteroverzakken in mijn Eames-stoel en keek toe hoe het team afdroop.

Daarna staaarde ik lang naar het glas in lood van de originele kerkramen dat een deel van mijn kantoor oranje-rood kleurde. Na een poosje stond ik op en keek naar buiten. De mensen op straat haastten zich ergens naartoe of kwamen ergens vandaan. Brachten iets weg of namen iets mee. Hun enige doel leek in beweging blijven. Het was net een kronkelende mierenhoop: schijnbaar zinloze bewegingen in een strak georganiseerde structuur. Ik zuchtte diep.

Die ochtend had ik mijn moeder er met moeite van kunnen weerhouden terug naar haar eigen huis te gaan. Ze vond het onzin bij mij te zijn als ik er zelf toch niet was. Dat had ik moeilijk kunnen weerleggen. Toch wilde ik dat ze in elk geval bij mij bleef totdat de uitslagen van de onderzoeken bekend waren. Ik zou het mezelf niet vergeven als ze weer zou gaan ronddwalen door de stad.

Misschien moest ik een paar dagen vrij nemen, zodat ik haar een beetje in de gaten kon houden. Jurgen zou daar niet blij mee zijn. Ik zag zijn rollende ogen al voor me als ik zou zeggen dat ik mijn dementerende moeder in huis had genomen. Familie, kinderen. Hij vond het allemaal prima, zolang hij er maar geen last van had. Ik had collega’s wel eens horen klagen over zijn totale gebrek aan empathie voor hun privésituatie. Moeten ze maar ergens anders gaan werken, was Jurgens standaardreactie als het ter sprake kwam. Ik had er nooit last van gehad. Maar dat kwam waarschijnlijk omdat mijn leven voordat ik David ontmoette sowieso alleen maar uit werken bestond.

De vaste telefoon ging en onze secretaresse kondigde aan dat ze me ging doorverbinden met de politie.

‘Edgar van Dooren, recherche. Ik doe onderzoek naar de dood van David Mulder. Ik heb begrepen dat u veel met hem samen-gewerkt hebt. Ik zou het op prijs stellen als u vanmiddag op het bureau langskomt om wat vragen te beantwoorden. Lukt dat?’

Ik schraapte mijn keel. ‘Het is erg druk hier, maar ik zal mijn best doen.’

‘Ik reken erop,’ zei de rechercheur voordat hij me het adres gaf en afscheid nam.

Ik rilde. Tot aan het telefoontje van de rechercheur had ik aangenomen dat David een natuurlijke dood was gestorven, maar er werd natuurlijk niet zomaar een onderzoek ingesteld. Wat was er aan de hand?

Onderweg naar het bureau dacht ik na over de vragen die Van Dooren me zou kunnen gaan stellen. De laatste keer dat ik David gezien had was een week geleden. Hij had gezegd dat hij een flinke griep te pakken had en dat hij daarom thuisbleef. Ik had moeite dat te geloven. Dat had te maken met ons laatste weekend in Brussel. Normaal gesproken vrat hij me zowat op zodra we de hotelkamer binnenkwamen, maar die keer wilde hij alleen maar tv kijken. Gedurende het weekend zonderde hij zich regelmatig af om te bellen. Toen ik er een opmerking over maakte, zei hij dat er problemen waren op het werk die niet konden wachten. Maar toen hij in de badkamer was en zijn telefoon overging, zag ik op het schermpje een vrouwen naam oplichten. David ging met de telefoon naar de gang en bleef zeker een kwartier weg. Later had ik de naam gegoogeld en ontdekte ik dat hij zo lang gebeld had met een beeldschoon fotomodel.

Ik parkeerde in de buurt van het politiebureau, stapte uit en keek een poosje naar het zwerfvuil dat door de wind werd opgetild en tikkertje speelde rondom een ijzeren prullenbak. Daarna haalde ik diep adem en ging naar binnen. De voordeur viel met een harde

klap achter me dicht. Ik stond in een betegelde hal die tegelijkertijd als wachtruimte diende. Bij de receptie zat een geüniformeerde agente te typen. Ik meldde me en nam plaats naast een dikke man die constant zenuwachtig in zijn handen wreef en om de paar seconden zijn neus ophaalde. Aan mijn andere kant zat een man met een getatoeëerd spinnenweb in zijn nek. Ik keek naar de goedkope reproducties aan de wand en probeerde mijn gedachten af te leiden, maar dat lukte pas toen de irritant snuivende man door een jonge agente was meegenomen.

Ik schoof een paar stoelen op en dacht aan mijn eerste ontmoeting met David. Zonder kloppen was ik het kantoor van Jurgen binnengevallen. Ik werkte destijds aan een campagne voor een exclusief kledingmerk dat een sportlijn in de markt wilde zetten.

‘Sorry voor de onderbreking, maar ik heb een geweldig idee. Ik moet je echt even spreken,’ zei ik tegen Jurgen zonder op de bezoeker te letten die met zijn rug naar me toe zat.

Jurgen verborg zijn ergernis en toverde een glimlach op zijn gezicht.

‘Zoals je ziet heb ik bezoek. Dit is David Mulder, de CEO van Mulder Cosmetics.’ Verwachtingsvol keek Jurgen me aan. Mijn hersenen begonnen onmiddellijk verbindingen te leggen. Mulder Cosmetics maakte goedkope rotzooi die bij de supermarkten en drogisten werd verkocht. Wat moesten wij daarmee?

De bezoeker had zich inmiddels naar me omgedraaid.

‘David, dit is onze creatief directeur Ella Vreeland. Haar werk is beter dan haar omgangsvormen.’

Ik werd mezelf ervan bewust dat ik mijn armen over elkaar geslagen had. De onneembare verdedigingslinie, noemde Jurgen dat altijd. In een beweging die eindeloos leek te duren stond David Mulder op uit zijn stoel. Terwijl hij op me afkwam leek hij alleen maar langer te worden. Even voelde ik me als een hert gevangen in de lichtbundel van een vrachtwagen. Zijn handdruk was stevig maar zijn stem verrassend zacht.

‘Dat enthousiasme dat ik hoorde toen je hier binnen kwam stor-

men, zou ik ook graag zien als je een campagne voor mijn nieuwe productlijn bedenkt.'

'Mevrouw Vreeland?' Ik keek op en zag een man van een jaar of veertig in een goedkoop bruin confectiepak voor me staan. Edgar van Dooren had donkere ogen, een rechte neus en zwart, warrig haar. Hij schudde me de hand. Ik volgde hem naar een verhoorkamer.

'Je zou bijna gaan denken dat ik een verdachte ben,' grapte ik toen ik de kleine, benauwde ruimte zag.

Van Dooren lachte niet en gebod me plaats te nemen. Plotse-ling werd ik zenuwachtig.

'Dit is een routineonderzoek. We ondervragen iedereen die nauw contact onderhield met de heer Mulder. Wat is uw relatie tot hem?'

'Ik heb een nieuwe productlijn voor hem in de markt gezet.'

'Wat is uw rol?'

'Ik ben creatief directeur.'

'En dat betekent?'

'Dat ik samen met mijn team concepten bedenk om deze pro-ductlijn de exclusiviteit te geven waarin de doelgroep zich herkent.'

Van Dooren deed zijn jasje los en krabde achter zijn oren. 'We hebben het hier over cosmetica, toch?'

Ik vroeg me af hoeveel deze man al wist over Davids bedrijf en de nieuwe doelgroep die ik voor hem aangeboord had voor zijn exclusieve producten.

'In dit geval gaat het om verschillende crèmes en lotions van het nieuwe merk La Montagne.'

'Nooit van gehoord.'

'U hoort dan ook niet tot de doelgroep.'

'Wie dan wel?'

'Dat kunt u zelf wel bedenken.'

'Zegt u het toch maar.'

Ik onderdrukte een zucht. 'Het merk is zeer exclusief. Onze klan-ten hebben er veel geld voor over.'

'Hoeveel geld?'

‘Een pot dagcrème kost momenteel iets meer dan driehonderd euro.’

Van Dooren keek me verbaasd aan. ‘Weten die vrouwen dat Mulder ook dagcrèmes maakt die voor vijf, zes euro per potje bij de drogist verkocht worden?’

‘Dat zijn twee gescheiden werelden,’ reageerde ik, terwijl ik mijn ergernis over zijn gebrek aan marketingkennis probeerde te verbergen.

Van Dooren schreef iets in een notitieboekje en schraapte zijn keel.

‘Vertelt u me eens hoe vaak u Mulder ontmoette.’

‘In totaal?’

‘Voor uw werk. Hoe vaak zag u hem?’

Ik somde op. ‘In elk geval bij de briefing, tussenevaluatie en presentatie van producten. Maar meestal hadden we ook tussentijds overleg over details. David was erg geïnteresseerd in ons werk. Hij vond het leuk om die overstap naar het hogere segment te maken.’

‘Hadden jullie ook op persoonlijk gebied contact?’

Ik twijfelde kort. ‘We waren redelijk close,’ zei ik toen.

‘Weet u dan misschien of Mulder vijanden had?’

Verrast keek ik de rechercheur aan.

‘Niet dat ik weet.’

‘Hij had een vrij agressieve manier van zaken doen.’

‘Dat klinkt wel erg negatief. David was gewoon een goede zakenman. Hij had lef. Als hij een kans zag, greep hij die. Hij durfde fouten te maken, maar meestal pakten zijn keuzes goed uit voor hem. Kijk naar het succes van La Montagne. Niemand had van tevoren verwacht dat een Nederlands cosmeticamerk zo exclusief en succesvol kon zijn.’

‘Dat had hij toch vooral aan uw marketingcampagne te danken?’

‘Zonder product geen campagne. Maar hij wist inderdaad de juiste personen om zich heen te verzamelen. Dat is een eigenschap die je wel vaker terugziet bij succesvolle mensen.’

‘Volgens u had hij dus geen vijanden?’ ging Van Dooren onverstoorbaar door met zijn verhoor.

‘Ik zou het echt niet weten. Waaraan is hij eigenlijk overleden?’

‘Daarover kan ik helaas niets zeggen.’

De schrik sloeg me om het hart.

‘Is hij vermoord?’

Van Dooren keek me zwijgend aan.

Ik hapte naar adem. David was dus vermoord. Akelige beelden slopen in mijn hoofd. Ik probeerde ze te verjagen door mijn ogen hard dicht te knijpen. Dat lukte niet.

‘Er is me verteld dat u de minnares van David Mulder was. Klopt dat?’

Ik veegde een traan weg en snoot mijn neus.

‘Geeft u alstublieft antwoord op de vraag, mevrouw Vreeland.’

Het had geen zin om te liegen.

‘Dat klopt.’ Eigenlijk was het wel fijn om het gewoon toe te geven. Een soort bevestiging dat ik ook een rol had gespeeld in zijn leven.

‘Hoelang?’

‘Iets langer dan zes maanden.’

‘Hoe vaak zagen jullie elkaar?’

‘Hij kwam vaak na het werk naar me toe. We gingen ook regelmatig een weekend naar Brussel.’

Van Dooren maakte weer een aantekening.

‘Hebt u de laatste tijd iets aan hem gemerkt? Gedroeg hij zich anders? Had hij zorgen?’

‘Hij zei dat hij een griepje had. Afgelopen week heb ik hem daardoor helemaal niet gezien.’

‘En daarvoor?’

‘Hij was misschien iets zwijgzamer. Hij zei dat hij zich zorgen maakte over dingen op het werk. Maar verder... Nee.’

De afgelopen weken had David me amper aangeraakt, maar daar had deze rechercheur natuurlijk niets mee te maken.

‘Benoemde hij de spanningen op het werk? Waren er financiële problemen?’

‘Dat soort zaken bespraken we niet.’

‘Hebben jullie afwijkende dingen gedaan de afgelopen maand?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wisten veel mensen van jullie relatie?’

‘Ik sprak er met niemand over.’

‘En hij?’

‘Ik neem aan dat hij het niet aan de grote klok hing. Maar blijkbaar wist degene die u heeft ingelicht het wel.’

We waren inderdaad minder voorzichtig geworden na de eerste maanden. Omdat we ook een zakelijke relatie hadden, vonden we dat we ons af en toe best samen in het openbaar konden vertonen. Het was spannend om stiekem voetje te vrijen onder tafel of te zoenen in het toilet van een restaurant, maar tijdens onze weekendjes in Brussel voelden we ons pas echt vrij. Daar konden we een stel zijn. Hand in hand lopen, lachen, flirten, zonder angst betrappt te worden.

‘Van wie weet u het?’ probeerde ik.

‘Dat kan ik u niet vertellen.’ Van Dooren keek in zijn notitieblok en vuurde de volgende vraag op me af.

‘Was mevrouw Mulder op de hoogte van uw relatie?’

Zij was het dus niet die hem had ingelicht.

‘Ik weet het niet. Het zou kunnen. Zakenmensen zijn natuurlijk wel vaker van huis, maar het lijkt me sterk dat zijn vrouw er echt helemaal niets van gemerkt heeft.’

‘Had Mulder plannen om bij zijn vrouw weg te gaan?’

‘Daarmee waren we helemaal niet bezig.’

‘U hebt nooit op een scheiding aangedrongen?’

‘Nee. Natuurlijk niet.’

‘Waarom eigenlijk niet? In een relatie wil je toch samen vooruit? Een toekomst opbouwen?’

Geërgerd keek ik naar de onderzoeker met zijn onverzorgde haar, slechte pak en beginnend buikje dat een leven suggereerde van te veel fastfood en te vaak zitten posten in auto's. Wat begreep deze man van de liefde tussen David en mij? Ik was allang blij dat ik

überhaupt in staat was om verliefd te worden. Een gedachte over een gezamenlijke toekomst had ik niet eens durven toelaten.

‘Is dit relevant?’

Hij keek me nadenkend aan. ‘Nee, u hoeft niet te antwoorden. Voorlopig weet ik voldoende. Mag ik uw mobiele nummer voor als ik nog vragen heb?’

Ik aarzelde.

‘Is er nog iets? Wilt u me nog iets zeggen?’ vroeg Van Dooren.

Ik vertelde hem over de man met de zwarte SUV in de parkeer-garage.

‘Maar er is dus niets gestolen?’ vatte Van Dooren nuchter samen toen ik uitgepraat was.

‘Dat niet. Maar hij heeft wel overal aangezetten.’

‘Hebt u het kenteken?’

‘Ik weet alleen dat het een wit bord met zwarte letters was. Buitenlands. Duits, Frans, Pools, Spaans...’

‘Hoe zag hij eruit?’

‘Gemiddeld postuur, baseballpetje. Ik had me achter een pilaar verstopt. Kon hem niet goed zien.’

‘En hij kwam niet achter u aan toen u de parkeergarage verliet?’

‘Hij reed de andere kant op.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Maar ik was in paniek. Misschien was het iemand anders in zo’n zelfde soort auto. Ik denk trouwens dat het een BMW was, maar dat durf ik niet met honderd procent zekerheid te zeggen.’

‘U had de auto nog nooit eerder gezien?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘En er was niets beschadigd?’

‘Hij was niet op slot.’

Van Dooren trok zijn wenkbrauwen op. Plotseling voelde ik me onnozel. Ik beet op mijn lip. Waarom had ik dit verteld?

‘Ik zal het noteren in het dossier, maar verder kan ik hier op dit moment niets mee, vrees ik.’

‘Prima.’

‘Uw mobiele nummer nog graag.’

Ik gaf hem mijn telefoonnummer en stond op. Toen ik het politiebureau verliet voelde ik me vies, aangerand door de veel te intieme vragen.

Ik viel bijna over mijn moeder toen ik de voordeur van mijn huis opende. Ze zat ineengedoken op de grond in de hal en keek me met grote angstogen aan.

‘Waarom zit je hier?’

‘Er is iemand in je huis.’

‘Heb je iemand binnengelaten dan?’

‘Natuurlijk niet. Maar ik hoorde net boven iemand lopen.’

‘Weet je het zeker?’ Onmiddellijk dacht ik aan de man uit de parkeergarage.

Onzeker keek mijn moeder me aan.

‘Ik ben niet gewend aan de geluiden in dit huis. Het is zo groot en hol, maar dit klonk echt.’

Ik spitste mijn oren. Het enige wat ik hoorde was het verkeer van buiten.

‘Het is vast niets. Blijf hier. Ik ga wel even kijken.’

‘Voorzichtig, liefje,’ reageerde mam met afgeknepen stem.

Ik haalde diep adem en liep de trap op van mijn ruime jaren-dertighuis aan een drukke weg, dicht bij het centrum van de stad. Volop geluiden van buiten dus.

Op de eerste verdieping inspecteerde ik de badkamer, de werkkamer en de logeerkamer waar de fitnessapparaten opzij waren geschoven en mijn moeder haar intrek had genomen.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik een beweging op de gang.

‘Mam, ben jij dat?’ vroeg ik.

Het bleef stil.

Ik draaide me om en overzag de hal van de bovenverdieping. Er was niemand.

‘Mam,’ riep ik nog een keer. Mijn hart begon sneller te kloppen. Geen reactie.

Ik stoof naar beneden. Mijn moeder zat nog steeds op dezelfde plek. Ze keek verbaasd om zich heen.

‘Was je net boven?’ vroeg ik gejaagd.

‘Ik? Nee hoor. Waarom zit ik hier eigenlijk?’ Ze stond op. ‘Zal ik een kopje thee voor je zetten, liefje?’

‘Moment, mam.’ Ik rende terug naar boven en doorzocht de kamers opnieuw. Niemand. Alleen de zolder moest nog. Ik keek naar de zoldertrap en hield mijn adem in. Opeens hoorde ik allerlei krakende en piepende geluiden die me nooit eerder waren opgeval- len. Toen ik boven was, knipte ik het licht aan en bekeek de lege, open ruimte. Aan de overkant waren twee deuren die toegang gaven tot de slaapkamers die gebouwd waren door de vorige eigenaren: een stel met maar liefst vijf kinderen.

Ik kwam hier zelden. Er stond alleen wat oud meubilair en een paar dozen die ik na de verhuizing nooit had uitgepakt. Ik sprak mezelf moed in. Met een zwaai opende ik de eerste deur. De kamer was leeg. Ik keek door het dakraam en zag de puntdaken van de ruime huizen in de achterliggende wijk. Vroeger woonden hier veel gezinnen, maar die waren vervangen door hardwerkende tweever- dieners of singles die zelden thuis waren.

Ik kon me niet voorstellen dat dit kleine hok ooit een fijne kamer was geweest voor een opgroeiend kind. Aan de andere kant was het huis in die tijd natuurlijk altijd vol met mensen. Misschien was het in zo’n groot gezin juist aangenaam om je af en toe terug te trekken op een plek als deze.

Ook de tweede kamer was leeg. Ik schudde mijn hoofd. Ik moest ervoor waken me mee te laten slepen door de waanideeën van mijn moeder. Ik was de enige die haar kon beschermen. Daarom moest ik kalm blijven, me niet gek laten maken.

Toen we ’s avonds met een glas wijn naar een detective op tv

keken, voelde ik me moe en loom. Ik dommelde weg.

‘Er is iemand boven,’ zei mijn moeder opeens. Ze klonk zeer beslist.

Meteen was ik klaarwakker.

‘Hoor je die voetstappen niet?’ Ik zette het volume van de tv uit en luisterde. Op het geluid van het verkeer na, hoorde ik niets.

‘Dat komt waarschijnlijk van buiten,’ suste ik. ‘Het is even wennen in een ander huis.’

‘Luister dan!’ drong mijn moeder aan.

Ik spitste mijn oren en hoorde het toen zelf ook. Recht boven ons, doffe voetstappen.

‘Er is iemand in huis. Ik weet het zeker.’

Een ijskoude rilling kroop langs mijn ruggengraat.

‘Vanmiddag was er ook niemand,’ zei ik onzeker.

‘We moeten de politie bellen,’ zei mijn moeder. Ik dacht aan Van Dooren en zijn reactie op mijn verhaal over de man in de parkeergarage.

‘Ik moet het eerst zeker weten. Blijf hier.’

‘Niet doen,’ zei mijn moeder met schrille stem.

Ik griste een zware kandelaar van de tafel en deed het licht van de overloop aan.

‘We hebben de politie al gebeld,’ riep ik luid, terwijl ik mijn best deed mezelf ervan te overtuigen dat we te maken hadden met een bange junk die zich onmiddellijk uit de voeten zou maken bij het horen van mijn stem.

Buiten trok een auto hard op, maar boven bleef het stil. Ik wachtte. De kandelaar glibberde bijna uit mijn handen. Er kwam geen reactie. Er zat niets anders op. Stampend liep ik de trap op. Bovenaan bleef ik staan en haalde diep adem.

‘De politie kan hier elk moment zijn.’ De angst was duidelijk hoorbaar in mijn stem. ‘Als je nu tevoorschijn komt, laat ik je gaan.’ Ik telde de seconden, maar er kwam geen enkele reactie.

Ineens voelde ik me belachelijk. Ik liet de kandelaar zakken. Verdomme, vanmiddag was precies hetzelfde gebeurd. Het waren vast

de buren die een of ander nieuw apparaat hadden met een geluid dat ik nog niet kende. En anders was het herrie van de straat. Ik moest hiermee stoppen.

Toen ik weer beneden kwam, stond mijn moeder bij de voordeur met haar hand op de klink, klaar om te vertrekken.

‘Het was niets, mam. Laten we *Wallander* afkijken.’

Zwijgend liepen we terug naar de huiskamer en keken tv.

Een halfuurtje later ging mijn moeder slapen en kort daarna besloot ik ook dat het tijd was om naar bed te gaan. Ik hoopte dat een warme douche me genoeg zou ontspannen om eindelijk eens een nacht goed te slapen. Rillend gooide ik mijn kleren op de koude badkamervloer en stapte onder de warme waterstralen. De douchecabine besloeg onmiddellijk. Traag zeepte ik me in met de nieuwe geparfumeerde douchegel van La Montagne die David me enkele weken geleden nog gegeven had. Vroeger douchten we altijd samen. Ontspannen, gelukkig. Meestal na het vrijen, soms ervoor of tijdens. Ik dacht aan het politieonderzoek. Ondanks de warmte rilde ik. Wat was er in godsnaam met David gebeurd?

Ik hoorde een geluid. Snel opende ik het deurtje van de cabine en keek de lege badkamer in. De deur naar de hal stond op een kier. Ik sloot de cabine, maakte mijn haren nat en masseerde er shampoo in. Het warme water stroomde over mijn hoofd en schouders. Ik sloot mijn ogen.

Opnieuw hoorde ik iets. Zeep prikte in mijn ogen. Snel spoelde ik mijn gezicht schoon met water.

‘Mam, ben jij dat?’

Met een ruk trok ik de cabinedeur weer open. Niets. Stond de badkamerdeur net ook al zo ver open? Ik draaide de kraan dicht, griste een handdoek van het rek, droogde me zo snel als ik kon af en trok mijn broek en shirt weer aan, in plaats van de pyjama die ik had klaargelegd.

Met ingehouden adem ging ik de badkamer uit. Eerst naar de logeerkamer om te checken of alles goed was met mijn moeder. Op mijn tenen sloop ik erheen. De deur stond half open. Mijn ogen

moesten wennen aan het donker, maar daarna kon ik de liggende gestalte in het bed duidelijk zien.

‘Ben je wakker?’ fluisterde ik. Ik liep dichterbij. ‘Mam, zeg eens iets.’

Een snurkgeluid deed me opspringen van schrik. Ternauwernood kon ik een gil binnenhouden. Mam sliep dus. Maar wat was dat dan zojuist in de badkamer? Ik wist zeker dat ik iets gehoord had. Mijn gedachten sloegen op hol. Zou mijn moeder toch gelijk hebben? Was er al die tijd inderdaad iemand in mijn huis?

Ik rende naar mijn slaapkamer, knipte het licht aan en zocht onder het bed naar de honkbalknuppel die mijn vader me ooit had gegeven om mezelf te beschermen. Destijds woonde ik in een groot studentenhuis in een buurt waar regelmatig incidentjes plaatsvonden. Sindsdien had ik het ding altijd onder mijn bed liggen. Tot nu toe had ik hem nog niet nodig gehad.

Ik pakte de knuppel stevig beet en pakte de zoekactie systematisch aan. Ik keek in alle kamers, kasten en onder bedden. Ook de inspectie van de zolder leerde me dat daar, net zoals eerder die middag, niemand was. Uiteindelijk besloot ik dat ik hoognodig eens een nacht goed moest slapen zodat ik alles weer helder zou kunnen zien.

Maar toen ik de zoldertrap weer wilde aflopen, hoorde ik opnieuw een onbekend geluid. Onmiddellijk draaide ik me om en ging met de honkbalknuppel stevig in mijn beide handen terug naar de kamer waar het geluid vandaan kwam. Toen ik de deur opentrapte, waaide het dakraam juist een stukje op en kwam met een ploffend geluid neer. Buiten was de herfststorm losgebarsten die volgens de weervrouw de hele nacht en een deel van de volgende dag zou duren.

Ik sloot het raam en begreep dat dit het geluid moest zijn geweest dat mijn moeder en ik eerder hadden gehoord. Waarschijnlijk had het raam meegeklapperd op de wind.

Onderweg naar beneden trok iets in mijn onderbewustzijn mijn aandacht. Ineens wist ik het. Ik keerde om en rende terug de zol-

dertrap op. In het kamertje opende ik het dakraam en stak mijn hoofd naar buiten. Mijn vermoeden werd waarheid toen ik zag dat je vanuit dit dakraam via de dakgoot vrij eenvoudig op het platte dak boven de keuken kon komen en vanuit daar in de achtertuin. Het was de ideale ontsnappingsroute voor een opstandige puber. Ik keek naar de donkere tuin en vroeg me af of daar iemand zat die op dat moment naar me keek.

Toen ik na een paar glazen wijn eindelijk voldoende gekalmeerd was om te gaan slapen en in bed stapte, kwamen mijn voeten tegen een voorwerp aan. Ik gooide het dekbed van me af.

In mijn bed lag een meisjespop. Haar hoofd was losgerukt van de romp. Haar haren waren honingblond. Ze droeg een geruite blouse en een rood schortje. Uit een van de zakjes stak een briefje. De boodschap was in het Engels en liet weinig aan de verbeelding over: *‘Hou je mond, anders gebeurt dit ook met jou.’*